

vil det ikke være til Rettelse, men til Ginder, ved Sammenbragningen af disse Forhold til een Organisme, at man har disse to Love. Det vil jo let sees ved at overveie de Forhold, der ville komme frem, naar en saadan Sammen- smeltning af Ministerierne finder Sted, at Tanken herved netop er at drage eensartede Sager, der nu behandles paa to Steder og i to forskjellige Ministerier, sammen under een Enhed, saaledes navnlig, at fra den enkelte Centralautoritet de eensartede Anliggender for begge Ministerier bestyres; men naar man nu paa det ene Sted har en ved Lov fastsat Ordning af, hvorledes disse Anliggender skulde bestyres, og paa et andet Sted en anden ved Lov fastsat Ordning deraf, saa kunne vi ikke faae den paatænkte Ordning. Enhver organisatorisk Lov om disse Punkter er en Forhindring i det Tilfælde, at man skulde komme til at gennemføre den Ordning, som Thinget ønsker. Det er netop dette, der er en af Udvalgets Grunde for ikke i dette Dieblik at tilraade Thinget at give sit Samtykke til Forslaget om Krigsministeriets Ordning. Men i alt Fald kan jo denne Sag komme for igjen, naar den kommer paa Dagsordenen, hvorimod det maa tilraades at vedtage en Sum, hvorved vi, for det Tilfælde at Thinget skulde tiltræde denne Anstuelse, kunne sikke os, at Krigsministeren ikke skal være uden den nødvendige Arbeidskraft til at kunne udføre de mange Forretninger, som paahvile ham i de første Aar, og jeg tillader mig saaledes at tilraade Thinget at stemme for det fremsatte Forslag.

Schjorring: Jeg ønsker blot forinden Afstemningen at bemærke, at da den høitagede Krigsminister jo, idetmindste saavidt jeg har kunnet forstaae ham, bestemt modsætter sig den Bevilling, der her er Tale om at give, saa anseer jeg det for constitutionelt rigtigt at forkaste dette Forslag.

J. M. Hansen: Det er blot en eneste Omstændighed, hvorom jeg anseer mig foranlediget til at give Oplysning. Jeg troer nemlig, at der paa et tidligere Trin af Sagen med Hensyn til dette Spørgsmaal er opstaaet

en Misforstaaelse imellem flere af Udvalgets Medlemmer, omr ikke dem alle, og den ærede Krigsminister, netop med Hensyn til dette Punkt, en Misforstaaelse, som har haft nogen Indflydelse paa Sagens senere Gang. Jeg, og jeg troer flere Medlemmer, opfattede den ærede Krigsminister angaaende dette Spørgsmaal i den første Conference, vi havde den Tre at have med ham, derhen, at han erklærede, at Pengene vare for ham Hovedsagen; da Forretningerne i Ministeriet ikke kunde udføres med de Kræfter, der nu vare tilstede, og det var absolut nødvendigt, naar Hærloven skulde gennemføres paa en forsvarlig Maade, at han fik Pengemidler dertil. Han ønskede, at den forelagte Lov om Krigsministeriets Ordning og den Organisation, der derigennem skulde fremkalbes, maatte gaae igjennem i nærværende Samling, men forsaavidt dette ikke kunde skee, saa vilde han kunne komme igjennem med en saadan Bevilling som den her omhandlede. Der indløb nu den Misforstaaelse, som først blev klarert ved den næste Conference, vi havde med den høitærede Minister. Jeg og flere Andre — jeg veed ikke hvor mange, men flere var det — havde opfattet Krigsministeren saaledes, som om han ligeoverfor Udvalget erkjendte, at naar Udvalget ikke vilde tilraade Lovforslaget, men vilde foreslaae en saadan extraordinair Bevilling, saa vilde han nøies med den, medens det senere viste sig, at den høitærede Krigsminister havde meent, at naar Folkethinget ikke vilde vedtage det af ham forelagte Lovforslag, saa vilde han kunne komme igjennem med en Bevilling af de 6000 Rd. aarlig i 2 Aar. Denne Uoverensstemmelse viste sig vel at mærke først, efterat Betænkningen var afgiven, og forinden den sidste Conference med den ærede Krigsminister havde fundet Sted. Jeg troede bestemt, at Udvalget og den ærede Krigsminister vare enige i dette Punkt, da Betænkningen blev afgiven, men i den senere Conference, efterat den ærede Krigsminister af enkelte Ytringer i Betænkningen havde seet, at der maatte være indløbet en Misforstaaelse, oplyste Ministeren tydeligere, hvorledes hans tidligere Ytringer vare at forstaae.